

Avskrift.

T i l l H ö g s t a Förvaltningsdomstolen.

Medels den 9 juni 1920 givet utslag har Wasa Hovrätt förkastat de besvär jag anført över hos mig förrättad utmätning till gäldande av mig påförd beviljningsskatt för inkomster under år 1917 samt min anhållan om utmätningens återgång & kvittning av den mig påförda skatten emot min fordran hos Statsverket eller eller verkställighetens inställande till dess kronan gulditt min fordran.

Hovrätten motiverar sitt avslag därpå, att min fordran hos finska kronan icke vere ostridig och till betalning förfallen och att den förty icke kan gå i kvittning mot ifrågvarande mig påförda skatt.

Genom sitt utslag har Hovrätten emellertid ej träffat det rätta avgörandet, vilket jag i det följande vill påvisa och måste jag därför anhålla om rättvis ändring uti detta Wasa Hovrätts utslag.

Mitt tillgodohavande hos finska kronan har uppstått däri genom att finska Staten beslagtagit till mig anlända jordbruksmaskiner. Uti hela den internationella världens rättspraxis gäller som ett otvistligt axiom, att den som besitter originalkonnossementet till en vara, är varans rätta ägare. Den nu ifrågvarande av Finska Staten beslagtagna varan är adresserad till mig och originalkonnossementen innehavas av mig. Bestyrkt avskrift av dessa konnossement bilägger jag. Det är därmed fastslaget, att jag är ägare till varan. I samma ögonblick Finska Staten berövat mig varan genom att med våld frantaga mig densamma, är min fordran, som jag har på varan, överflyttad på Finska Staten och den skyldig betala mig, och fordran är förfallen till betalning den stund beslaget gjordes och jag uppgivit dess storlek. Jag hänvisar till den protest jag anført mot Staten och som finnes intagen i bilagda prövningsnämndens protokoll. Hovrättens påstående, att min fordran icke är ostridig; och till betalning förfallen, strider alltså mot internationellt erkänd rättspraxis. Jag har dessutom till magistraten inlämnat Statsverkets förbindelse att beta-

la min fordran.

Uti min till beprövningsnämnden ställda besvärsskrift öfver den för inkomster under 1917 mig påförda taxeringen, har jag framhållit att, enär min ovannämnda egendom beslagtogs utan att gottgörelse givits mig och jag med anledning därav, i stället för vinst lidit en avsevärd kapitalförlust, jag ej kan taxeras för inkomst förrän Finska Staten betalt min fordran. Prövningsnämnden har dock ej erkänt denna framställning, utan säger i sitt beslut, vilket jag bilägger, att de äro berättigade att taxera mig för "min förmenta fordran hos Statsverket, enär jag ej är berättigad avdraga densamma, ty beloppet utgör affärsvinst." Denna prövningsnämnd består delvis av samma personer, som sedermera i egenskap av Wasa Stads magistrat givit det nu av Wasa Hovrätt stadfästa utslaget.

Prövnings- och taxeringsnämnderna säga, att min hos Statsverket ägamde fordran är en affärsvinst. Då har prövningsnämnden därmed erkänt, att det är en förfallen och säker fordran och jag måste följaktligen äga rätt att få kvitta en förfallen fordran hos Staten, mot Statens krav på mig. Vi hava nu kommit till ett sådant omöjligt sakförhållande, att magistratens och prövningsnämndens ordförande på den enas vägnar förklarar min fordran hos Staten, såsom förfallen och säker, taxerbar, och taxerar den såsom inkomst, och å den andras vägnar förklarar, att den icke kan gå i kvittning, på grund av att den icke är förfallen.

Med hänvisning till allt det jag tidigare anfört till saken, och då det är obestriddt, att jag, såsom innehavare av originalkonnossementet på den beslagtagna till mig adresserade varan, är dess ägare, och vidare, då prövningsnämnden redan vid den tidpunkt de beskattat mig, och således då Statens fordran hos mig uppstått, fast slagit min fordran hos Staten såsom affärsvinst och förfallen, och då av ovanstående framgår nu det sakförhållandet, att min skuld till Staten uppstått därigenom, att prövningsnämnden fastslagit, att jag måste betala inkomstskatt på den nu ifrågavarande fordran, som ej erkännes, och att beviljningskommittén, på grund av gällande förordning, uträknat beviljningsgrund och tilläggsskatt för stora inkomster på samma fordran; eller med andra ord: Staten fordrar skatt på en inkomst, som de ej betala - finnes det lagligt - moral i dylikt förfarande? - förvisso ej. Då jag nu en gång tvingas att betala skatt, bör också min fordran hos Staten på av mig anförda grunder erkännas

eller betalning av nu ifrågavarande skatt uppskjutas tills Staten betalt sin skuld hos mig, och anhåller jag därför, att Hovrättens utslag förkastas, och mitt yrkande godkännas.

G U S T A F S V A N D J U N G .